
ПРО М.В. ПОПОВИЧА

10 лютого 2018 р. пішов із життя Мирослав Володимирович Попович — видатний український філософ, громадський і політичний діяч, доктор філософських наук (1966), професор, дійсний член НАН України (2003), заслужений діяч науки і техніки України (2000), президент Філософського товариства України, член Комітету з державних премій України в галузі науки і техніки, президент товариства «Україна — Франція», один із засновників Народного руху України, нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня (2005), французьким орденом Почесного легіону (2005), відзнакою НАН України «За наукові досягнення»,

Золотою медаллю ім. В.І. Вернадського НАН України (2008), Почесний доктор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка (2009).

М.В. Попович народився 12 квітня 1930 р. в Житомирі в сім'ї вчителів. В 1953 р. закінчив відділення логіки філософського факультету Київського університету. В 1953—1956 рр. працював учителем і директором середньої школи в селі Золотий Потік (нині селище міського типу Бучацького району Тернопільської області). В 1956—1959 рр. — аспірант, 1956—1967 — молодший науковий співробітник, учений секретар, старший науковий співробітник, в. о. завідувача відділу методології, методики і техніки конкретно-соціологічних досліджень Інституту філософії АН УРСР, із 1968 р. — завідувач відділу логіки і методології науки, з грудня 2001 р. — директор Інституту філософії імені Г. Сковороди НАН України. Він був головним редактором наукового часопису «Філософська думка», членом редколегії часописів «Вища школа», «Людина і Політика», «Наукові записки Національного університету «Києво-Могилянська академія». Серія Філософія», міжнародного журналу «Наука та наукознавство».

Українську філософію і навіть культуру загалом від 60-х років ХХ ст. і до сьогодні не можна адекватно осмислювати без врахування творчого доробку М.В. Поповича. Нині ще важко оцінити ті чи інші його філософські чи культурологічні ідеї — це справа майбутнього. Достатньо тільки навести окремі його праці: «Про філософський аналіз мови науки» (1966), «Логіка і наукове пізнання» (1971), «Філософські питання семантики» (1975), «Світогляд стародавніх слов'ян» (1985), «Микола Гоголь» (1989), «Європа—Україна — праві і ліві» (1996) «Рациональність і виміри людського буття» (1997), «Червоне століття» (2005), «Нариси історії української культури» (1998, 2001; Національна премія України імені Тараса Шевченка), «Григорій Сковорода: Філософія свободи» (2007, 2008), «Культура: Ілюстративна енциклопедія України» (2009), «Бути людиною» (2008, 2016).

Перелік назв праць ученого вочевидь охоплює весь простір філософської та культурологічної рефлексії як пізнання, так і української ментальності і є інтелектуальним полем, до якого долучалися численні учні М.В. Поповича впродовж його активної творчості. Його творчий спадок слугуватиме майбутнім поколінням України та світової громадськості.

Колектив ДУ «Інституту досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України».